

Met de Britse tabloids als inspiratie

Citation for published version (APA):

Chamon, M. (2018). Met de Britse tabloids als inspiratie. *De Standaard*.

Document status and date:

Published: 18/05/2018

Please check the document version of this publication:

- A submitted manuscript is the version of the article upon submission and before peer-review. There can be important differences between the submitted version and the official published version of record. People interested in the research are advised to contact the author for the final version of the publication, or visit the DOI to the publisher's website.
- The final author version and the galley proof are versions of the publication after peer review.
- The final published version features the final layout of the paper including the volume, issue and page numbers.

[Link to publication](#)

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

If the publication is distributed under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license above, please follow below link for the End User Agreement:

www.umlib.nl/taverne-license

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at:

repository@maastrichtuniversity.nl

providing details and we will investigate your claim.

is alleen hoe

blijven. Dat is belangrijk, want uit onderzoek weten we dat, als mensen hun werkvermogen laag inschatten, de kans groot is dat ze ook effectief de arbeidsmarkt zullen verlaten.

Ik pleit ervoor om het werkvermogen al vanaf de start van een carrière op te volgen. Een regelmatige evaluatie moet de basis worden voor een aangepast beleid en concrete preventieve maatregelen. Op die manier kunnen we omstandigheden scheppen die werknemers niet langer het gevoel geven dat ze langer móéten werken, maar dat ze langer kunnen en zelfs met goesting willen werken.

Dat is trouwens ook goed voor hun gezondheid, want goed werk draagt daartoe bij. In elke studie scoren werklozen het slechtst op zowel gezondheidsbeleving als op vroegtijdige sterfte. Hoe jonger de leeftijd waarop iemand werkloos wordt, hoe lager zijn levensverwachting. Opvallend is dat dat ook geldt voor wie vervroegd met pensioen moet gaan. Uit een Amerikaans onderzoek blijkt dat als mannen op hun 62ste vervroegd uit dienst treden, er vanaf die leeftijd een toename is in de overlijdenscijfers, voornamelijk te wijten aan de inactiviteit. Niet meer mógen werken, is met andere woorden slecht voor je gezondheid.

Nachtwerk

Centraal staat de kwaliteit van het werk. Daarom is het essentieel om ook de denksporen van preventie, verbetering van de arbeidsomstandigheden en heroriëntering te onderzoeken. Ik ben er me voldoende

Hoe jonger de leeftijd waarop iemand werkloos wordt, hoe lager zijn levensverwachting. Dat geldt ook voor wie vervroegd met pensioen moet gaan

van bewust dat we niet alle nefaste werkomstandigheden, zoals nachtwerk, kunnen wegwerken. In die gevallen moeten we het aantal jaren in de zware job beperken tot bijvoorbeeld twintig jaar. Op een punt waar de werknemer zich nog in goede gezondheid bevindt en nog geheroriënteerd kan worden. We weten namelijk dat het nadelige effect van zwaar werk zich vanaf een leeftijd van 45 jaar niet alleen begint te manifesteren, maar dat het ook een grotere impact op de gezondheid heeft.

Hoog tijd dus volgens mij om niet langer alleen rekening te houden met de argumenten die pleiten voor een vroegtijdig vertrek uit de arbeidsmarkt. Laten we ook de belangrijke waarheid onder ogen zien dat gezond werk gezondheidsproblemen helpt voorkomen én bijdraagt tot een actiever en gezonder leven.

heeft dat niks te maken. *Belgian fries* mist de alliteratie die de Franse variant zo goed doet klinken. Daarom is *Belgian beer* net weer wél een succes.

'Als ik Donalds dj was geweest, had ik toch iets anders gekozen. Zeg nu zelf: een sombere ballad over drugs in Chelsea, dat is toch vreemd als campagneliel'

Zanger Mick Jagger, op de BBC World Service

De Rolling Stones zijn niet te spreken over het gebruik van hun song 'You can't always get what you want' door Donald Trump. Jagger sprak zich niet uit over de vraag wat wél een gepaste campagnesong was geweest. Mijn suggestie: 'Street fighting man'. *'The time is right for a palace revolution'*. Was dat niet net waar zijn campagne om draaide?

Scoop kiest elke week een aantal citaten, met een kritische blik op sterke verhalen en hoe ze in de media gebracht worden.

Kunsthondelaar Jan Six, in 'De Wereld Vandaag' op Radio 1

Als diezelfde Rembrandt ooit een portret schilderde van je voorvader en naamgenoot, dan creëert dat natuurlijk een speciale band. Six kocht voor 156.000 euro een onbekend schilderij, wist na intensief speurwerk zijn voorvoel te bevestigen dat het een Rembrandt was, en wil het nu verkopen. Kun je hier spreken van handel met voorkennis?

'Zwijg en bouw gewoon auto's, man'
KBC-marktenspecialist Tom Simonts, op VRTnws.be

Eindelijk iemand die zegt wat iedereen over Elon Musk denkt.

'Het is heel moeilijk om iets te beginnen tegen die generieke term French fries'

Gert Van Causenbroeck van de agromarketingorganisatie Vlam, in 'Het Nieuwsblad'

Vlam wil de wereld leren dat het niet *French fries* zijn, maar *Belgian fries*. Onbegonnen werk natuurlijk. En met smaak

'Een blauwe cirkel, met daarin een door vijf strepen aangevuurde witte bol. Is dat een waarschuwing voor ufo's?'

De nieuwe verkeersborden die op komst zijn, overtuigen schrijfter **INGRID VANDER VEKEN** niet (in 'De mening' in dS Avond).

Met de Britse tabloids als inspiratie

In een opiniestuk in *De Tijd* pleit Bart De Wever tegen een Europese superstaat omdat er volgens hem geen Europese natie kán zijn. Maar, vindt **MERIJN CHAMON**, De Wevers betoog blinkt uit in historisch onbesef en drogredeneringen.

In een opiniestuk in *De Tijd* probeert Bart De Wever het eurorealisme intellectueel te stofferen en af te zetten tegen het 'jakobijnse Europese centralisme' (*DS 17 mei*). Helaas slaagt hij er daarbij niet in om het intellectuele niveau in het debat over de toekomst van de Europese integratie naar een hoger niveau te tillen.

Het grootste obstakel daarvoor is dat De Wevers betoog wordt samengehouden door historisch onbesef en stropop-redeneringen. Kort gesteld pleit De Wever tegen een Europese superstaat omdat er geen Europese natie is of kan zijn, omdat een natie geworteld is in geschiedenis, cultuur en wetten die een territorium aan een volk binden. Omdat er geen Europese natie kán zijn, zou het ook onzinnig zijn om Europese belastingen in te voeren: Noord-Europeanen vormen geen natie met Zuid-Europeanen en zullen niet aanvaardden dat 'een anonieme bureaucraat' Noord-Europees geld gebruikt om Zuid-Europese schulden af te betalen.

Stropoppen en karikaturen

Eén opiniestuk is te kort om al die kromme redeneringen recht te trekken, maar laten we toch een poging wagen en beginnen met de 'stropoppen': De Wevers betoog is geardeerd met drogredenen, waarbij hij zich verzet tegen standpunten die überhaupt niet werden ingenomen. Zo pleit in wezen niemand voor open buitengrenzen van de EU, voor een Europese superstaat of voor jakobijns Europees centralisme. Die karikaturen, die je ook in Britse tabloids leest, worden handig gecreëerd om nadien weerlegd te worden, dankzij een beroep op 'het gezond verstand'.

Hoewel De Wevers betoog appelleert aan de filosoof Edmund Burke, lijkt het soms meer weg te hebben van de berichtgeving in de befaamde tabloids. Hoezo, een 'elite van bureaucraten die controle probeert te krijgen op ons leven'? Welk Europees *one-size-fits-all*-beleid? Europees beleid komt pas tot stand mét steun van een supermeerderheid van lidstaten en conform het subsidiariteitsbeginsel. Hoe zou een anonieme bureaucraat belastinggeld gebruiken om schulden af te betalen? Belastinggeld wordt doorgaans geïnvesteerd overeenkomstig een wet goedgekeurd door rechtstreeks verkozen parlementsleden.

Britse visie is niet zo gezond

Historisch onbesef loopt ook als een rode draad door het eurorealisme. In 2014

koos De Wever ervoor om zijn partij in het Europees Parlement samen te brengen met het Poolse PiS, dat intussen in Polen de rechtsstaat aan het afschaffen is, en met de Britse conservatieven. Een alliantie met David Cameron gaf zagezegd blijk van een gezonde kijk op de Europese integratie. Intussen is Cameron al lang weg en heeft zijn nalatenschap geleid tot de grootste naoorlogse politieke crisis in het Verenigd Koninkrijk: de regering-May heeft in de onderhandelingen tot dusver op alles toegegeven aan de EU én weet nog steeds niet hoe ze de EU kan verlaten, zonder daarbij de beloftes van de referendumcampagne te loochenen. Dat zou een belletje moeten doen rinkelen dat de Britse visie op Europese integratie misschien toch niet zo gezond is. Toch lijkt het enige resultaat dat het eurorealisme nog een versnelling hoger wordt geschakeld.

Ongetwijfeld hield de politicus Bart De Wever de pen vast. Om het debat over de Europese integratie intellectueel te verrijken, is het wachten op de historicus

Ook De Wevers fundamenteelste argument is historisch verdraaid: naties worden voorgesteld als natuurlijke entiteiten die organisch gegroeid zijn uit geschiedenis, cultuur en wetten. Maar een korte blik op de Europese geschiedenis (Frankrijk, Italië, Verenigd Koninkrijk, Duitsland) leert dat Europese naties het gevolg zijn van oorlog, onderwerping en dwang, waarbij politieke elites territoria samenbrengen, wetten afvaardigen en uniformiteit opleggen. In die zin zou een Europese natie, indien ze ooit tot stand komt, oneindig veel verhevener zijn dan hetgeen we nu kennen. Er zou namelijk geen schot voor gelost worden.

Ongetwijfeld weet Bart De Wever dat alles zelf ook, maar hield de politicus – die de weg van de minste weerstand naar het hoogste aantal stemmen volgt – de pen vast. Om het debat over de Europese integratie intellectueel te verrijken, is het wachten op de historicus Bart De Wever. Hopelijk laat ook die ooit zijn licht schijnen over het eurorealisme.

MERIJN CHAMON

Postdoctoraal onderzoeker vakgroep Europees, Publiek en Internationaal recht (UGent).